

Bon voyage
Zuzana Mojžišová

Artforum

Bon voyage

Zuzana Mojžišová

Bon voyage

Copyright © Zuzana Mojžišová 2010

Design & Layout © Janka & Palo Bálík 2010

Copyright © Artforum 2010

Bon voyage
Zuzana Mojžišová

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
A CESTOVNÉHO RUCHU
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Dielo vzniklo s podporou Literárneho fondu

Venujem ženám, mužom a deťom.

MOTTO:

*Láska je ako fialka uprostred púšte, len mi ju,
vy kokoti, v tej púšti nájsť skúste.*

— Anonyma —

Malá smrť.

Malá domov.

Sedela na detskej stoličke pri detskom stolíku, čo jej už bol nejaký čas malý. Oproti nej stáli rodičia a otec sa ustarostene (ustarostene?) pýtal:

„Koho z nás dvoch si vyberieš?“

Celé detstvo jej prebehlo myslou, ako celý život prebieha myslou umierajúceho. Vraví sa.

„Koho z nás dvoch si vyberieš?“

Kráľu, kráľu, daj vojačka! Ale ktorého?

Mamu?

Otca?

„Koho z nás dvoch si vyberieš?“

Koho vyzdvihnúť a koho zavrhnúť?

Šach?

Mat?

Šachmat?

To už je naozaj čas na životné rozhodnutia? Veď ešte prednedávnom jej bola tá stolička akurát. Aj ten stolík.

Môcť tak spraviť rošádu a stratiť sa im z očí.

Ako vtedy do skrine. Skryla sa. Aby si nemusela upratať poličku. Nech si ju hľadajú, koľko len chcú. Krčila sa pod kábátmi, čo mali vo vreckách naftalín. Nič moc. Počula mami-no zvolávanie, zhľadúvanie, raz tichšie, inokedy hlasnejšie, podľa toho, v ktorej časti bytu mama práve bola.

„Johana!“

Len pekne hľadať. Mamička. Alebo si to uprac sama. Cha! Na dne skrine pod kabátmi má niekedy človek myšlienky svalnaté ako Arnold Švarcík bicepsy.

Zazvonil telefón. Mama zdvihla.

„Haló!“ Kratulinké odmlčanie. „Dobrý deň.“ (Komu dobrý, komu nie.) Krátke odmlčanie. „Neviem presne, o čom hovoríte. Nikoho iného som tam nevidela.“ Dlhšie odmlčanie. „Nie, v tomto vám naozaj nepomôžem. Netuším, kto ho ešte chodieval navštevovať.“ Dlhé odmlčanie. „Je to priateľ... Čo by sme robili? Sedíme a zhovárame sa.“ Najdlhšie odmlčanie. „Áno, mám deti. Tri. Všetky vy to sám dobre viete.“ A po chvíľke už len: „Zbohom.“ A dopad slúchadla na vidlicu.

V byte bolo úplné ticho.

Mama nehľadala.

Johana vdychovala antimolové (teda durové? že ťa odtiaľ vyduria?) tabletky.

Nikto nič nehovorí.

Do you speak English?

No, I don't.

Sprechen Sie Deutsch?

Nein.

Parlez-vous français?

Non.

Johana sa rozfňukala a mama ju podľa zvuku našla. Vklázli si do náručia. A potom spolu poupratovali tú prekliatu poličku.

Na dne skrine to bývalo fajn. Svet ostal vonku – okrem naftalínu. Nebolo treba prepadať sa pod čiernu zem, nebolo treba onemieť, ohluchnúť, oslepnúť, zísť z umu. Stačilo zaklapnúť dvierka.

Aby Johana nemusela odpovedať na dotieravú otázku, snažila sa myslieť na niečo iné.